

Vị Phó Thủ lãnh hỏi Harrison:

- Ông có thể cho chúng tôi biết công tác ngày mai ra sao không?

Đĩ nhiên ông hỏi bằng tiếng Anh. Trên canot hầu như ai cũng hiểu tiếng Anh. Nhưng Harrison dường như không muốn tiết lộ cho nhiều người biết, nên chỉ rỉ nhỏ vào tai vị Phó Thủ lãnh:

- Tìm nơi giam giữ tù binh Mỹ, nếu có thể giải cứu họ. Nếu không, lấy danh vị phái đoàn báo chí đòi đến viếng nhà tù ấy.

Vị Phó Thủ lãnh cười nhe:

- Nếu bọn chúng hay tin ông dọa biết chỗ giam giữ người Mỹ thì chúng đòi họ đến chỗ khác, rồi mới giả bộ mời phái đoàn vào nơi đó xem. Quý vị đâu còn thấy được gì mà buộc tội chúng? Tốt hơn nên đánh úp thành linh, giải cứu tù nhân, xách họ ra ngoài đối chứng. Điều quan trọng nhất là phải dò ra nhà tù giam giữ họ.

- Tôi cũng đồng ý nghĩ như ông. Theo tài liệu thì nơi bí mật đó cận tỉnh Biên Hòa, bên tả sông Đồng Nai.

- Há? Ông nói sao? Cận tỉnh Biên Hòa thật sao? Đêm nay chúng ta đột nhập một trại tù bí mật, nằm ngoài vòng đai biên giới tỉnh Biên Hòa, chuyên giam giữ các linh mục, sư sãi và các nhân vật tên tuổi Việt Nam, nhưng chắc không có người Mỹ.

- Tôi có tài liệu ghi rõ nơi giam giữ tù binh Mỹ.

Harrison đang mặc trên người chiếc áo đi mưa màu đen do Lyly trao cho chàng ta lúc rời khách sạn, nên phải mở áo choàng mới moi ra được mảnh giấy giấu trong mình. Một tờ giấy trắng mỏng, xếp làm tám, không chữ, không dấu hiệu gì, không giống tài liệu, cũng không phải bản đồ!

Vị Phó Thủ lãnh Phục Quốc còn đang chờ Harrison giải

thích, bỗng nghe tiếng rên ư ử của hai ký giả vừa tỉnh thuốc mê. Harrison vội vàng nhét tờ giấy vào túi. Lyly và Tuyết Anh chạy đi lấy khăn nhúng nước sông lau mặt cho họ. Mọi người đưa mắt theo dõi ký giả Mỹ và nữ ký giả Anh. Canot vẫn chạy nhanh trên sông. Hiện tại có lẽ đã vào lưu vực sông Biên Hòa rồi. Cuộc hành trình cho tới giờ không đụng độ với bọn Cộng.

Tên Mỹ, Rock Harris, đã hoàn toàn lấy lại tri giác, hấn bật ngồi dậy như cái lò xo. Chừng thấy mình đang ngồi trên chiếc canot đang chạy vùn vụt, màn trời tối thui, nhưng những gương mặt xa lạ trong lớp áo đen kỳ dị ngồi bao quanh hấn, thì hấn nhìn rõ mồn một. Hấn sợ đến run rẩy tay chân, miệng đánh bò cạp. Bỗng nhiên hấn nhận ra trong số người trước mặt có tên Đức, một kẻ hấn không ưa và đã có chiến tranh lạnh với nhau, trong hoàn cảnh này không khác gì người thân, hay nói khác hơn, người bạn chung phái đoàn, chung màu da với hấn. Hấn lộ vẻ mừng rỡ, hỏi:

- Bọn người này là ai? Vì sao... vì sao họ bắt chúng ta? Anh bạn!... Úa? Anh bạn là đồng bọn với họ à?

Harrison cười nhạt:

- Tôi cũng như anh và cô Anna Rhoton, được những người này mời đi xem một trại tù, để cho chúng ta trông thấy sự thật. Như thế chúng ta không phải bàn luận hay cãi cọ với nhau về cái tốt xấu của chính phủ này.

- Vậy ra nhóm người này là nhóm phản loạn chống chính phủ Việt Nam à?

Tuyết Anh bực mình xen vào:

- Ông nói vậy! Phải nói chúng tôi chống bọn phản loạn đã cướp nước chúng tôi mới đúng!

- Chính quyền Hà Nội bao giờ cũng là chính quyền của

nhân dân Việt Nam. Chính quyền miền Nam là tay sai của chính phủ Mỹ, đâu có thể đại diện cho nhân dân?

Vị cựu Đại tá, nguyên là Trưởng ban Phục kích, không dẫn được bực tức, chỉ thề một tiếng. Vị Phó Thủ lĩnh vẻ mặt hầm hầm. Harrison chỉ cười nhạt. Lyly lưu ý anh chàng điệp viên này có cái tánh rất lạ, mỗi khi chàng ta nghe điều gì không hợp tai, lòng bực tức, mày cau lại, rồi lấy cái cười chế ngự cơn giận trào lên. Tuyết Anh thì không nhìn được, hất hàm hỏi:

- Thế còn ông? Nếu tôi không lầm ông là dân Mỹ chính cống. Vì lẽ gì ông luôn luôn đố kỵ chính phủ ông?

Lyly bỗng kêu lên:

- Ôi thôi, tôi nhớ ra rồi! Tên này là tên hay đi sau đít nữ tài tử Jane Fonda. Bọn này chắc chắn là tay sai của Nga. Nhân dân Hoa Kỳ chống đối chiến lạnh Việt Nam là do bọn này giựt dây. Miền Nam bị chính phủ Mỹ bỏ rơi chính do bọn này gây ra.

Tuyết Anh hậm hực:

- Đã thế giết hẳn phút cho rồi, cho hẳn trở về Mỹ làm gì? Kẻ nào thích Thiên Đường này, nên cho kẻ đó nằm vĩnh viễn trong lòng đất này.

Nữ kỹ giả Anna Rhoton tự nãy giờ ngồi im một xó, nghe Tuyết Anh nói, cô hoảng sợ la lên:

- Đừng giết tôi! Tôi không chống đối quý vị đâu!

Harrison trấn an cô ta:

- Xin cô yên lòng. Tôi bảo đảm những người này không là những kẻ hung bạo, thích giết người. Họ muốn mời chúng ta đi viếng một trại tù mà Cộng sản Việt Nam đang giam giữ, hành hạ những bậc tu hành và giới trí thức của chế độ cũ.

- Phái đoàn của chúng ta đã có viếng những trại học tập dành cho quân nhân và công chức chế độ cũ. Tôi không thấy

điều gì quá đáng, mà cũng chẳng nghe ai phàn nàn.

Lyly cười nhẹ:

- Những nơi mà phái đoàn xem qua đều nguy tạo bởi chính quyền cộng sản. Họ chủ trương bịt mắt thế giới. Bởi thế chúng tôi ước mong cô sẽ hợp tác với chúng tôi, nói cho thế giới bên ngoài biết những gì cô sẽ thấy. Chúng tôi chỉ mong cô ghi chép sự thật.

Nữ kỹ giả Anh gật đầu:

- Vâng! Tôi rất muốn thấy những gì thật sự xảy ra trên xứ này. Tôi quả tình không biết nhà nước Việt Nam đã giới thiệu những địa điểm giả tạo với phái đoàn.

Lyly trao máy ảnh cho cô và nói:

- Máy ảnh này tôi lấy trong phòng cô, để cô có thể chụp nhà tù cô viếng tối nay. Xin cô tha lỗi cho chúng tôi về việc đã dùng bạo lực bắt cô tối nay. Đây chỉ là trường hợp bất đắc dĩ, vì chúng tôi khó thể mời chính thức mà được cô nhận lời. Và lại phái đoàn tuy được sự tiếp đãi nồng hậu của chính phủ Cộng sản Việt Nam, nhưng lúc nào cũng bị họ ngầm canh giữ. Nếu chúng tôi không đưa cô khỏi khách sạn bằng cách này, thì chẳng bao giờ cô có thể rời khách sạn một mình.

- Nhưng... đêm nay có thể trở về kịp không? Ngày mai chúng tôi có chương trình viếng nhà thờ, chùa và trường học kiểu mẫu. Nếu chúng tôi không xuất hiện với mọi người bọn công an có nghi ngờ gì không?

- Xin cô yên lòng! Hai nữ chiêu đãi viên của chúng tôi biết cách nói để cho phái đoàn và bọn công an biết rằng ba vị vắng mặt ngày mai vì lý do trong người không khỏe.

- Vậy thì tốt lắm! Tôi rất vui mừng được quý vị chọn.

- Nhưng là một chuyến đi nguy hiểm. Nếu đêm nay việc

đột nhập của chúng ta bị lộ, cô có thể bị bắt, có thể bị Cộng sản Việt Nam vu tội làm gián điệp.

Nữ ký giả Rhoton cười dòn:

- Họ sẽ vu tội làm gián điệp cho CIA chớ gì? Nếu thế càng hay! Nghề ký giả của tôi cũng là nghề ra vào chốn hiểm nguy, nhưng chưa được xem ngang hàng với nhân viên CIA. Nếu bị họ vu tội là nhân viên CIA cũng là điều hân hạnh.

Lyly mỉm cười đưa mắt nhìn Harrison như ngầm nói: “Ông thích nhé?” Chàng ta hiểu câu nói trong mắt nàng nên cười lớn. Và cái cười ấy Lyly cũng hiểu chàng ta muốn nói: “Cô cũng như tôi, có khác gì?”

Lyly cũng lấy máy chụp ảnh của Harris trao cho hắn và nói:

- Máy này tôi cũng lấy trong phòng ông. Xin tha lỗi cho tôi! Tự nãy giờ ông đã nghe và đã hiểu mục đích của chúng tôi. Ông bằng lòng hợp tác với chúng tôi tối nay đột nhập trại tù để quan sát, ghi chép, chụp ảnh, những gì ông thấy và khi trở về Mỹ ông chịu tường thuật lên báo?

Harris gật đầu, nhưng xem chừng cái bằng lòng miễn cưỡng, vì không dám phản đối, chớ không phải thực tâm muốn làm một ký giả chân chính, ghi chép một cách trung thực.

Tuyết Anh chợt buột miệng nói một câu tiếng Việt:

- Em có cảm tưởng tên này bị bùa Mác-Xít quá nặng.

Lyly thở dài:

- Trong sách chương của Kim Dung thường nói đến bọn cầm đầu Ma giáo hay cho thuốc hạ của chúng uống thuốc độc, rồi lại ban cho thuốc giải độc từng đợt, để nắm vận mạng kẻ đó, buộc họ trung thành. Tên Mỹ này cũng như một số đồng bào Việt Nam ở hải ngoại và trong xứ, không phải không biết hay không thấy cái xấu xa hung bạo của phe Cộng sản, nhưng

họ vẫn tuân theo chỉ thị của những tên cầm đầu Mác-Xít, có lẽ vận mạng đã nằm trong tay bọn kia.

Phó Lãnh Tụ Phục Quốc vùng Saigon bây giờ mới lên tiếng:

- Có lẽ nào đồng bào ở hải ngoại lại theo Cộng sản? Họ đã bỏ nhà bỏ cửa ra đi, sống chết trên biển cả, chưa đủ để thù chúng sao?

Lyly thở dài thườn thọt:

- Thật tình tôi không hiểu được họ! Tôi biết có một bà chồng đã chết trong tù, dẫn con trốn đi chui. Một đứa bị quăng xác giữa biển vì đói khát. Vậy mà ngày nay bà ta hoan hô bọn Cộng, hô hào chương trình du lịch về Việt Nam, kêu gọi gửi thuốc men tiền bạc qua đường dây Cộng sản v.v... Và số người này ở hải ngoại không phải ít. Thật tôi không thể hiểu được họ, hoặc giả chỉ có thể giải thích: “Họ bị Cộng sản cho uống độc dược và vận mạng nằm trong tay bọn kia, nên mới có thể quên được cái chết của thân nhân do kẻ thù Cộng sản gây ra, hoặc giả chỉ vì tham chút lợi nhỏ.”

Cựu Đại tá Trưởng ban Phục kích tánh tình khí khái, nghe Lyly kể, ông tức giận chửi lớn:

- Mẹ nó! Tại sao lại có những người vô lương tâm như thế? Quên cái chết của thân nhân mình, bắt tay thân thiết với kẻ thù vì một chút lợi nhỏ? Thật là hạng người đáng khinh bỉ! Đồng bào nên xa lánh hạng này, không giao dịch với chúng, nhất là đừng giúp cho chúng thực hiện được việc kiếm ra tiền tòi tẻ đó.

Vì lúc này mọi người nói tiếng Việt, Harrison và hai ký giả Mỹ, Anh không hiểu gì, lại thấy có vẻ gay cấn, họ ngỡ phe người Việt đang bàn việc đột kích. Harrison khẩn trương ra mặt, ngắt ngang câu chuyện:

- Chương trình đêm nay ra sao?

Chàng ta nhìn Phó Thủ Lãnh Phục Quốc vùng Saigon hỏi câu đó. Nhưng Lyly lại trả lời:

- Chúng ta chỉ có mấy người, mà bọn chúng đông đảo, nên không thể đột nhập công khai. Phải tính cách làm sao len vào trong một cách êm thấm, không gây tiếng động.

Phó Thủ lãnh vùng Saigon tiếp lời Lyly:

- Phải tìm cách hạ từng tên một mà không dùng súng.

Harrison cười nhỏ:

- Chúng ta có hai mỹ nhân, chắc mọi việc sẽ không khó lắm!

- Tôi đã nghĩ ra cách rồi!

Câu nói này có bốn người cùng nói một lúc, khiến cả nhóm cười ò. Harrison mỉm cười đề nghị:

- Quý vị thử nói riêng với tôi, xem ý kiến của quý vị có giống nhau không?

Chàng ta nghiêng đầu về phía Lyly để nghe nàng thì thầm. Rồi đến vị Phó Thủ lãnh Phục Quốc Saigon, vị Trưởng ban Phục kích nói, đôi mắt chàng ta rục lên như cười. Tới phiên nghe Tuyết Anh vừa rủ rỉ vài câu, chàng ta không nghe nữa, cười lớn:

- Quả thật là diệu kế, nên bốn vị đều có cùng ý nghĩ! Chúng ta hãy thực hiện như vậy đi!

Mọi người vui vẻ trò chuyện. Một lúc cannot bỏ máy thật chậm, chốc lát tập nào mé sông lau sậy sầm uất. Tất cả đều nhảy lên bờ. Đoàn người kể cả ba chàng Phục Quốc ăn mặc giả lính Cộng là mười người, âm thầm đi theo sự hướng dẫn của vị Trưởng ban Phục kích dưới màn đêm, trăng sao không

có. Thỉnh thoảng người đi trước phải rọi đèn bấm để tìm đường. Dĩ nhiên không thể đi trên những con lộ chính, nên lộ trình của họ phải xuyên qua những vùng đất hoang đại bùn sinh, cỏ sậy mọc cao cả thước.

Cũng may ngoài lớp y phục mong manh, ai nấy cũng được mặc thêm chiếc áo đen rộng đi mưa. Tuy nhiên lúc xuyên qua những vùng lầy lội, mọi người phải cởi giày, xắn quần đến gối.

Tuyết Anh đang đi vụt đứng khựng lại rí nhỏ vào tai Lyly:

- Em tưởng tượng có con đĩa đeo lên chân, chắc em chết mất!

Lyly vốn sợ rắn, đĩa, côn trùng, nghe Tuyết Anh nói, lòng kinh hãi lắm, song gượng làm tỉnh trấn an bạn:

- Em nghĩ nơi đây không có đĩa đâu! Chúng mình đang đi dẫn đến hiểm nguy của bọn Cộng mà chị còn không sợ, sá gì mấy con đĩa chó?

Hai nàng nắm tay diu nhau, bậm gan bước tới. Lúc sau họ đến khoảng đất khô chừng vài trăm thước. Vị Trưởng ban Phục kích ra dấu báo hiệu tới nơi. Bấy giờ trời đã rạng sáng, qua lớp sương mù lưa thưa ai cũng trông thấy từ xa vòng rào kẽm gai giăng mắc từ phía.

Vị Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon nói:

- Cửa chính trại từ phía Đông. Chúng ta hiện ở phía Tây, trời còn mờ sương, chòi canh đã tắt đèn pha, từ trên cao bọn lính gác không trông thấy chúng ta. Vậy quý vị cứ an tâm bước từng bước theo dấu chân Trưởng ban Phục kích, vì vòng đai quanh rào kẽm gai khoảng 500 thước có đặt mìn. Riêng hai cô Lyly và Tuyết Anh xin theo tôi. Chúng ta thực hiện kế hoạch đã bàn tính khi này.

Thế là họ chia làm hai toán. Lyly với Tuyết Anh đi theo

Phó Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon. Harrison, hai ký giả Mỹ, Anh và ba chàng Phục quốc quân đi với Trưởng ban Phục kích.

Trong khi toán hai tiến tới vùng đất nguy hiểm của địch, thì hai cô gái đi một vòng qua bên trái, hướng về khu xóm. Nơi đây quây quần dăm ba căn nhà nông dân, mái lá, vách ván. Giờ này nhà nào cũng đã thức lo cơm nước mang theo ra đồng làm việc. Vị Phó Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon cùng với hai cô gái gõ cửa một gian nhà có đèn leo lét. Một bà cụ già mở cửa, thấy ba người lạ mặt, có vẻ sợ hãi. Nhưng Lyly đã vội vàng trấn an:

- Thưa cụ, cháu chỉ muốn hỏi thăm cụ nơi đây có nhà nào bán vài thứ ăn sáng như: khoai, bắp, bánh tét, bánh ú... chi cũng được. Nhờ cụ chỉ dùm, anh em chúng cháu muốn mua.

Bà cụ chân thật trả lời:

- Chung quanh đây đều làm ruộng. Duy tôi già cả mỗi ngày nấu một ít bắp, khoai, đem bán cho trại lính gần đây. Nếu như anh em cháu đói, xin chờ đây, tôi vào bếp mang ra cho vài trái.

Vị Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon lên tiếng:

- Thưa cụ, không giấu gì cụ, anh em chúng cháu muốn mua một ít thức ăn mang đến cho đứa em trong trại lính đó. Hay là cụ để chúng cháu mua tất cả số bắp của cụ.

Bà cụ lắc đầu:

- Sáng nào tôi cũng phải mang đến bán cho họ. Nếu bữa nay tôi không có, họ rầy rà lắm. Minh là dân mà! Đâu dám làm trái ý bộ đội?

Tuyết Anh xen vào:

- Thưa cụ, chúng cháu thay mặt cụ đem thúng bắp tới trại lính bán. Như thế cụ đỡ nhọc lòng. Mà chắc họ chẳng trách cứ

gi đâu.

Thấy bà cụ còn do dự, Lyly nói thêm:

- Không sao đâu! Tụi cháu sẽ nói là cháu của cụ, đem bắp tới bán thay cụ một bữa. Như thế thì chúng cháu mới có thể tới thăm người anh ở đó, sẵn cho anh một ít bắp ăn sáng nay.

- Nhưng...

Vị Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon hiểu nỗi e ngại của bà cụ, liền móc túi lấy tờ giấy bạc đưa ra và nói:

- Số bạc này mua lại thúng bắp của cụ nhé?

Bà cụ thấy tiền quá nhiều, trở mắt kinh hãi, không dám lấy. Lyly nói:

- Anh Hai của cháu ở Saigon buôn bán khá giả, kẹt anh Ba trong bộ đội, mỗi lần đến thăm thật khó khăn. Nên sẵn dịp đem bắp đến bán, là cũng để anh em gặp nhau. Cho nên dù hao tốn bao nhiêu, chúng cháu cũng không tiếc. Hướng chi số bạc này để mua luôn cái thúng của cụ, cháu đỡ phải trở lại đây trả.

- Tôi... không dám nhận nhiều như thế.

Phó Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon nhét tiền vào tay bà cụ, rồi nói với Lyly và Tuyết Anh một câu đầy ẩn ý:

- Chúng ta thật may mắn gặp bà cụ! Đúng người! Đúng việc!

Hai cô gái gật đầu đồng tình. Lyly nắm tay bà cụ:

- Anh Hai chúng cháu nói thật đó. Anh em cháu may mắn gặp cụ, xin cụ cứ nhận số bạc này cho anh em cháu vui.

Bà cụ mừng rỡ nhận tiền, xem về cảm động lắm, sau đó chạy quỳnh vào bếp bưng thùng bắp còn nghi ngút khói trao cho Phó Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon.

Ba người mừng rỡ từ giã bà cụ ra cửa. Lyly chột chạy trở

vô hỏi:

- Thưa cụ, các anh bộ đội gọi cụ là gì?
- Bà Bảy.
- Cám ơn cụ!

Đi khỏi khu xóm một đôi, Phó Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon nói với Lyly và Tuyết Anh:

- Hai cô nên cởi áo ngoài giao cho tôi. Hai cô cứ đi thẳng đường mòn này, gặp đường lộ thì quẹo trái, đi một lúc sẽ tới cửa chính của “trại tù bí mật”, bề ngoài xem như trại lính vậy.

Sau câu nói ông trao thúng bắp nấu cho Lyly và dặn dò thêm:

- Nếu mọi việc không như dự tính, các cô xoay sở đón xe đò trở về căn cứ chúng ta ở Nhà Bè.
- Chúng tôi xin ghi nhớ.

Họ chia tay nơi đó. Phó Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon đi trở lại đường cũ, trong khi Lyly và Tuyết Anh đi theo chỉ dẫn của ông.

Một lúc không lâu, trước mắt hai nàng hiện ra khu trại lính với nhiều dãy nhà song song, bên ngoài có hàng rào kẽm cao ngất, quanh rào còn thêm mấy vòng kẽm gai. Phía trước cửa ra vào rộng lớn cho xe cộ ra vào, có cây cổng chắn ngang. Bên phải là trạm gác với nhiều bao cát chồng chất bên nhau, trang bị như một đồn trú.

Xem thế nhà tù này khó thể lọt vào hay trốn ra. Địa điểm lại nằm giữa đồng không mông quạnh, ngoài khu xóm Lyly viếng khi nãy, thì vùng này không có mấy dân cư. Cũng may từ đây muốn ra quốc lộ Biên Hòa-Saigon không xa.

Lúc sắp đến nơi Tuyết Anh đang bung thúng bắp, thấy bọn

Cộng canh phòng cẩn mật cũng chùn chân sợ hãi, không dám bước tới. Lyly đỡ thúng bắp trên tay bạn, nói:

- Chị gắng bình tĩnh, đừng sợ chi! Trao thúng bắp cho em.

Nàng bung thúng bắp khoan thai tiến tới, Tuyết Anh theo sát một bên. Trời bấy giờ còn lơ mờ sương, bọn lính phòng vệ đã thức hết cả rồi. Tuy nhiên chúng còn đứng chòm nhum trước sân ngập vắn ngập dài. Hai nàng vừa trở tới, tên đứng trong trạm gác chìa súng quát lên:

- Đứng lại!

Tiếng hét của tên nọ khiến bọn kia giật mình, vác súng chạy ra. Chừng thấy rõ là hai cô gái, bọn chúng ùa tới. Lyly lên tiếng êm ái như chim hót buổi sớm:

- Chúng em là cháu bà Bảy. Bà chúng em đau, bảo chúng em mang bắp tới đây cho các anh ăn sáng.

- Trời ơi, cháu bà Bảy đây tụi bây ơi! Trời ơi, sao cháu bà ta đẹp quá vậy hè?

Câu nói của tên nọ chưa dứt thì Lyly và Tuyết Anh đã bị bọn đàn ông vây kín rồi. Hai nàng đặt thúng bắp xuống đất, ngay trước cổng, moi bắp ra phân phát cho bọn lính.

Thường lệ bà Bảy mang thúng bắp tới, một tên lính bung vào trong, rồi trở ra trả tiền, hoàn cái thúng không. Bữa nay thấy hai cô gái tới, bọn lính bu quanh, tên nhận mua thực phẩm cũng quên tuốt nhiệm vụ của hắn làm. Hai nàng vốn không là kẻ buôn chuyên nghiệp, nên chẳng thiết việc đòi tiền. Còn bọn lính thì nhón nháo mừng rỡ, nhưng chắc chắn không phải vì được tặng bắp, mà chỉ vì nụ cười ánh mắt của hai người đẹp. Lyly thấy số bắp còn lại quá nhiều, đoán rằng còn số lính bên trong, nên giả bộ nói:

- Bà em dặn bữa nay bắp không bán, mà đưa tặng các anh

mỗi người một trái. Vậy còn ai chưa có, đến đây lãnh phần.

- Anh chưa có! Anh chưa có!

Cả bọn đồng reo lên như vậy, rồi cười rân. Lyly muốn gọi bọn bên trong ra ngoài hết, để phe mình có thể đột nhập từ phía sau, nên giả bộ nững nịu nói:

- Thấy ghét các anh quá hà! Chọc tụi em chi vậy? Trong trại còn anh nào, các anh hãy gọi ra ngoài cho em trao bắp cho họ.

- Không còn ai ở trong đâu! Đồng chí Thượng Tá còn ngủ. Nhưng ổng hông thèm ăn bắp đâu! Hay em cho anh thêm một trái hề?

Tên này người Bắc, song nhái giọng Nam trêu ghẹo, tán tỉnh Lyly. Nghe hắn nói, Lyly nghĩ thầm: "Té ra trại tù này chỉ có một đội lính canh phòng. Vậy mà chúng làm bề ngoài xôm tụ, tưởng chừng cả tiểu đoàn đóng ở đây! Được lắm! Nếu bọn bay đã ra ngoài hết thì đỡ lo cho ta! Ngặt còn tên Thượng Tá, có lẽ là Quản giáo nhà tù, còn bên trong, làm sao khiến cho hắn ra đây?" Nàng lặng yên suy tính...

Tuyết Anh tự nãy giờ im lìm, thấy bạn lặng thinh bèn lên tiếng thay cho bạn:

- Anh này kỳ quá hà! Anh đã có rồi mà còn đòi thêm, hông mắc cỡ hả?

Lần đầu tiên nghe Tuyết Anh nói, tên nọ sượng như diên:

- Trời ơi, em nói giọng dễ thương quá hà! Vậy mà sao nãy giờ im lìm vậy? Em không chịu cho thêm.. Thôi, em cho anh... cắn một cái nhé?

Thay vì nói cạp bắp, hắn nói cắn, cốt trêu ghẹo Tuyết Anh. Cả bọn nhao nhao bắt chước tên nọ, đòi cắn. Lyly bỗng nghĩ ra một kế, nói thật khế vào tai Tuyết Anh:

- Chị cho chúng cắn thật đi, giữ chân chúng cho em lên vào trong một lúc.

Nàng giả bộ đứng lên nói:

- Bỗng nhiên em thấy chóng mặt quá!

Một tên nghe nói liền nắm tay dắt nàng đi:

- Anh đưa em tới ngồi tựa lưng nơi vách đó một lúc thì khỏi. Chắc tại bọn đó bu quanh làm em ngộp.

Hắn để nàng ngồi tựa trạm gác và ngồi lại với nàng, trong khi bọn kia chen lấn tranh nhau cắn trái bắp trên tay Tuyết Anh. Sự thật dù cho là quân đói khát, cạp vài hột bắp chẳng thấm thía gì. Nhưng chúng tranh nhau đòi, chẳng qua là muốn được bọ tay người đẹp và dĩ nhiên tên nào cũng muốn được tái diễn nhiều lần. Thấy Tuyết Anh dễ dãi, chúng càng đắc ý, đâu có biết cả bọn đang rơi vào kế mỹ nhân?

Trong khi ấy Lyly đỡ ngay bí quyết của mình:

- Anh à, em lạnh quá hà. Hay anh đỡ em vào trại nằm nghỉ một lúc nghe anh?

Tên nọ ngần ngừ:

- Đâu có được! Nhờ đồng chí thượng cấp biết được, anh ở tù chết!

Nàng đưa mắt tình tứ nhìn hắn với lời thỏ thẻ:

- Ở đây có nhiều người quá. Anh đưa em vào trong, chỗ kín đáo chỉ có đôi ta...

Trên thế gian này có đàn ông nào từ chối được lời mời kia? Tên lính Cộng này dù cho nằm mộng cũng không dám mơ một lần được trò chuyện với gái đẹp, chớ đừng nói chi được gái đẹp mời mọc tình tự. Hắn nhìn tứ phía, đồng bọn hắn đang bu quanh Tuyết Anh tranh giành cạp bắp. Tên gác cửa thì tuy

đứng bên trong trạm gác, mà hồn thì đã bay ra ngoài nhập với bọn kia.

Không chần chừ, tên nọ kéo Lyly chui qua cổng, vào căn thứ hai dãy nhà đầu. Phía này có ba dãy nhà, mỗi dãy có năm căn. Phía bên kia có hai dãy, mỗi dãy cũng có năm căn nhà. Khoảng giữa là sân sòng. Đầu kia có một camion, một jeep, hai xe tăng. Mút đầu sân là chòi gác cao, có thể kiểm soát tứ phía. Nhưng hiện tại không thấy tên lính nào đứng trên đó.

Theo tên nọ vào căn nhà có nhiều ghế bố và đồ đạc binh lính, trên mỗi ghế bố có gói chăn xếp tử tế để trên đầu nằm. Lyly biết ngay là chỗ ngủ của bọn chúng. Nàng thầm nghĩ: "Dãy nhà này là chỗ ăn ở, chắc thượng cấp tên nọ cũng cận kề nơi đây. Ta phải thanh toán tên này, mới đi tìm cao cấp hẳn". Cùng với ý nghĩ trong đầu, nàng chụp ngay cây súng AK mà tên nọ vừa buông xuống đất. Vừa vào cửa hắn đã hối hả buông súng mà chạy ngay lại ghế bố của hắn lấy cái chân trái xuống khoảng nền trống lót ciment, vừa nói:

- Nằm dưới đất mát hơn trên ghế bố...

Hắn đứng lom khom trái chân, lưng quay về phía nàng. Câu nói chưa dứt hắn đã bị báng súng đập lên đầu như Trời giáng. Hắn nằm đơ không kịp kêu la một tiếng, nhưng Lyly nghĩ chắc hắn chỉ bất tỉnh thôi. Không chần chừ, nàng chạy qua căn kế cận, hé cửa nhìn vào, thấy không khác gì căn khi nãy. Nàng ngạc nhiên kêu khẽ:

- Lạ thật! Đây là trại lính hay sao mà nhiều chỗ ngủ cho lính thế này?

Nàng lại chạy qua căn kế tiếp, vẫn thấy là chỗ ngủ chớ không gì mới lạ. Lyly lại tiếp tục thám sát nguyên dãy. Cũng may bọn cộng đang chòm nhum trước cổng, giữa sân không có bóng người, nên không ai thấy cô gái chạy ra chạy vào các căn

nhà. Đến cuối căn thứ năm, cũng là chỗ ngủ. Lyly nghĩ thầm: "Chỗ giam giữ tù nhân nhất định ở những dãy nhà còn lại". Cùng với ý nghĩ, nàng cầm đầu chạy vòng bên hông để đến dãy nhà giữa. Thành linh một bóng người núp sau lưng thùng phi (thùng xăng rỗng) phóng ra chụp nàng ôm chặt cứng. Lyly không dám kêu la, song nhờ có học chút ít võ nên chụp khuỷu tay kẻ nọ. Nhưng nàng buông ra ngay, đồng lúc ấy người kia lên tiếng:

- 008 đây mà! LL12, cô định bẻ loại tay tôi sao?

Dĩ nhiên là câu nói bằng tiếng Anh. Lyly cười nhỏ:

- Ông làm tôi giựt mình suýt la hoảng lên! Mấy người kia đâu?

- Họ chia nhau đi tìm chỗ giam tù nhân.

- Vậy còn ông? Có thấy gì không?

Harrison không đáp câu hỏi của Lyly, lại nói:

- Cô Lyly! Theo tài liệu cô chụp lại từ hồ sơ của Tschechow ở Moscou thì đúng là nơi đây có giam giữ tù binh Mỹ. Đêm nay vô tình theo cô đến đây, chúng ta tìm họ luôn thể. Bởi vì một khi phe của cô làm náo loạn bữa nay, mai chúng ta không thể trở lại.

- Dĩ nhiên rồi!

- Vậy cô đi với tôi nhé?

Lyly gật đầu, rồi hỏi:

- Ông đã kiểm soát mấy dãy nhà sau chưa? Có thấy gì không?

- Hoàn toàn là chỗ ăn của lính! Còn dãy này tôi chưa xem và hai dãy bên kia thì...

Lyly kêu khẽ, ngắt ngang câu nói của 008:

- Chết chưa! Phe ta đã báo cáo làm rồi! Chỗ này chỉ là trại lính! Tôi đã xem kỹ dây nhà đầu, cũng chỉ toàn chỗ ăn ở của lính!

Harrison cau mày:

- Không thể làm được! Tài liệu cô chụp được từ Moscou không thể là giả mạo. Nhất định họ bị giam nơi đây!

- Hay là hai dây bên kia?

Harrison gật đầu:

- Để tôi chạy băng qua bên kia trước, nếu yên lành cô chạy qua nhé?

Lyly nhìn chồi canh nói:

- Chồi canh phía này không thấy tên lính nào! Thật là kỳ, mà cũng may cho chúng ta!

Harrison nói:

- Người mặc giả lính Cộng của phe cô đã leo lên chồi đó hạ tên lính gác trên đó ngay từ đầu, rồi mới phất tay báo hiệu. Nhờ đó chúng tôi mới thông dong vào hướng này mà không đụng độ tên nào, và cũng nhờ có hai cô dụ chúng dồn ra cửa trước.

Lyly mỉm cười:

- Hèn chi tôi chẳng thấy tên nào gác trên chồi canh, trong bụng lấy làm kỳ. Còn một điều tôi hết sức thắc mắc, là chỗ ăn ngủ cho nhiều người như vậy, mà số lính canh phòng nơi đây chỉ đâu khoảng một đội.

Harrison giải thích:

- Chúng đã đi hành quân ngay đầu hôm nay chớ không có gì lạ! Cô nhìn ra sân coi, thấy không? nhiều vết xe camion còn lưu lại nguyên vẹn, đủ chứng tỏ bọn lính vừa mới đi thôi! Phó Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon khi này cho tôi biết, hiện có

cuộc giao tranh ở biên giới Tây Ninh, để lực lượng đồn trú nơi đây phải đi tiếp viện, bỏ ngõ cho phe ta sáng nay vào đây. Xem, thế Lãnh tụ Phục Quốc Việt Nam ở chiến khu và phe Phục Quốc vùng Saigon-Tây Ninh-Biên Hòa đã lập chương trình sẵn đâu ra đó, hỗ trợ cho kế hoạch phản lại tuyên truyền cộng sản của Thủ lãnh CPQ, nhân phái đoàn nhà văn nhà báo quốc tế viếng thăm Hồ. Thủ lãnh CPQ và Lãnh Tụ Phục Quốc ở mặt khu và các nhân vật Phục Quốc trong nước đã hợp tác chặt chẽ để các cô thực hiện việc đưa ký giả vào trại tù này chụp ảnh, đồng thời giải cứu tù nhân. Xem thế mới biết họ là những tay mưu lược kinh người!

Lyly nghe Harrison nhắc đến Chef và người yêu, tức Lãnh tụ Phục Quốc Việt Nam, lòng cực kỳ xúc động. Nàng nhớ buổi chiều trên đồi Cầm Hờn, nàng cho chàng rõ kế hoạch của Chef đưa ra, trong đó có chiến dịch "Phản tuyên truyền". Chef dặn nàng báo với chàng: "Tuần lễ từ 20 đến 27 tháng 11 sẽ có phái đoàn nhà văn nhà báo quốc tế viếng thành Hồ theo lời mời của bọn cộng Việt Nam." Khi ấy chàng nghe xong lặng thinh suy nghĩ, một lúc bảo nàng: "Em về nói với lại với Chef rằng Phục Hận sẽ có phong ba vào ngày 25 tháng 11, sóng nước Biên Hòa sẽ đón cá về nguồn". Nàng trở lại Washington lập lại y câu nói của chàng, Chef nghe xong, mắt sáng rực, lẩm bầm nói: "Tuyệt! Tuyệt! Gấp như vậy mà "Người Hùng Chiến Khu" vẫn tán thành! Con người hăng hái có khác." Dĩ nhiên họ chuyển qua nàng những câu nói chứa cả kế hoạch tấn công địch lần này, mà nàng không biết!

Té ra là sau khi chàng nghe Chef báo ngày giờ phái đoàn quốc tế viếng Saigon, đã hẹn ngay với Chef ngày hôm nay đánh phá vùng Tây Ninh, để binh sĩ trại này tiếp cứu, nhân đó phe ta đưa ký giả quốc tế vào đây quan sát trại tù và cũng là cơ hội giải thoát tù nhân!

- Như thế nơi này nhất định có giam giữ tù nhân. Vì chàng đã nói rõ: "Sông nước Biên Hòa sẽ đón cá về nguồn" kia mà? Ta nhất định phải giải thoát tù nhân!

Nàng lẩm bẩm nói như thế. Harrison nghe nàng nói chàng ta càng sôi sục trong lòng, chạy vút qua dây qua bên kia sân, sau khi nói:

- Chúng ta nhất định tìm ra họ và giải thoát họ!

Lyly cũng tức tốc theo gót Harrison. Cả hai tựa nào tưởng bước từng bước, bỗng nghe có tiếng chân từ đâu kia đi lại. Harrison nhặt được một khúc cây khá to, sẵn sàng tấn công địch thành linh. Chẳng ngờ khi người kia vừa trời tới Lyly đã kêu lên, khúc cây trên tay Harrison chưa kịp buông xuống. Thật là may! Vì người trời tới là Phó Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon chớ không ai khác. Theo sau ông còn có kỹ giả Mỹ Harris và nữ kỹ giả Anh Rhoton.

Không chờ ai hỏi ai, hai bên cùng cho biết: "Không tìm ra chỗ giam tù nhân". Ngoại trừ tên Mỹ Harris vẽ mặt khoan khoái, người nào cũng bồn chồn bực tức. Đang lúc mọi người âu sầu thất vọng, thì anh chàng Bo, Phục quốc quân từ xa chạy tới vừa thở vừa nói:

- Tìm ra chỗ giam tù nhân rồi! Trong mỗi căn nhà này, phía trên bọn lính ở, bên dưới có đào lỗ nhốt tù nhân. Quý vị hãy theo tôi!

Cả bọn len vào căn nhà ngay chỗ họ đứng chớ không đi đâu xa. Nơi đây dĩ nhiên cũng là chỗ ăn ở của lính. Hiện tại chúng đã đi hành quân, phòng trống trơn.

Chàng Bo khom lưng nhìn phía dưới ghé bố, vừa giải thích:

- Cứ xem dưới nền nhà, nơi nào có miếng ván đập lên trên tất chỗ đó là nắp hầm.

Ai nấy nghe nói tức tốc xê dịch ghé bố, tìm thấy năm nắp ván nằm rải rác trong phòng. Kéo nắp ra, đã trông thấy ngay cái đầu tù nhân. Chỗ nhốt họ chỉ là một lỗ đất bề cao hơn đầu người một chút, bề ngang khoảng một thước, đủ xoay qua lại. Xem thế họ chỉ có đứng hoặc ngồi trong lòng đất, thở ít không khí qua khe ván! Khốn khổ biết ngần nào?

Mọi người hết sức bất nhẫn, lập tức kéo tù nhân lôi lên. Nữ kỹ giả Anh xúc động tột cùng, bấm máy ảnh lia lịa, còn tên kỹ giả Mỹ đứng tinh bơ, không chụp hình, cũng không phụ giúp việc gì.

Harrison đưa mắt ngằm bảo Lyly. Nàng hiểu ý giựt máy ảnh trên tay tên Mỹ, vừa nói:

- Được lắm! Nếu ông không thích nghề của mình, tôi thay ông. Về Mỹ những bức ảnh này bán có giá lắm đó.

Nàng chụp một lô ảnh và giữ luôn máy của hấn. Phó Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon nói:

- Bọn đàn ông chia nhau vác tù nhân đem ra xe jeep trước sân. Cô Lyly và nữ kỹ giả Anh qua căn kế chụp ảnh trước đi.

Tù nhân được lôi lên đứng không vững, ánh mắt lơ dờ, thân hình chỉ còn da bọc xương, áo quần dơ bẩn hôi hám. Không rõ là họ còn đầu óc tinh tế để hiểu nhóm người này giải cứu họ hay không? Họ chẳng phản ứng gì, để mặc tình vác họ đi.

Lyly và nữ kỹ giả Anh len vào căn nhà kế. Tìm thấy nơi này cũng có năm chỗ nhốt tù nhân. Nhưng lúc mở nắp ra chỉ có hai chỗ có người. Khi Harrison và Phó Thủ lãnh Phục Quốc chạy vào kéo họ lên mới nhận ra hai người Mỹ. Họ cũng trong tình trạng còn sống mà như đã chết. Harrison vặn hỏi: "Có bao nhiêu người Mỹ bị nhốt ở đây?" Một người thều thào cho biết bọn cộng đã đưa đi hết ba người trong phòng này. Còn nhốt người nào nơi khác hay không, người nọ chẳng rõ.

Anh chàng Bo trở vào cho biết ký giả Mỹ Harris làm phản, toan la lớn cho bọn cộng hay biết, nên chàng đã cho hắn nằm queo bất tỉnh trên xe với tù nhân.

Harrison nghe nói giận hằm hằm:

- Phải hắn đứng ở đây tôi đã bỏ hắn vô cái lỗ đất này, thử coi hắn còn ca tụng cộng sản nữa không?

Anh chàng Bo nói:

- Trời đã sáng hắn rồi. Tôi sợ chúng ta không còn thì giờ để cứu thêm tù nhân.

Lyly cũng lo lắng:

- Tôi cũng đang lo, sợ chị Tuyết Anh không giữ bọn lính ngoài cửa được bao lâu nữa.

Harrison hỏi:

- Vậy hai cô ra ngồi sẵn trên xe, chụp ảnh bao nhiêu ảnh tưởng đã đủ rồi. Tôi với Phó Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon đưa hai tù nhân Mỹ ra xe. Anh bạn Bo vào căn nhà kế tìm trước xem, chúng tôi sẽ trở vào phụ giúp sau.

Lyly và nữ ký giả Anh chạy ra, gặp Trưởng Ban Phục Kích cùng với hai Phục Quốc quân cũng đang vác tù bỏ lên camion. Chính họ đã tìm ra chỗ giam giữ tù nhân và báo chàng Bo biết. Hiện trên hai xe đều có tù nhân.

Thình lình có một tên lính Cộng từ căn thứ hai dãy nhà bên kia xô cửa chạy ra, la thất thanh:

- Có Ngụy đột nhập! Có Ngụy!

Hắn vừa la vừa bắn chỉ thiên để kêu gọi đồng bọn. Lyly nhảy phóc lên xe jeep rồi máy sẵn. Nữ ký giả Anh phóng lên camion mở máy... May là chìa khóa bọn cộng ghim trên xe.

Nghe tiếng la ó và tiếng máy xe nổ, Harrison và phe Phục

Quốc biết đã động ổ, liền chạy trở ra phóng lên hai xe jeep, camion. Nữ ký giả Rhoton mở hết tốc lực cán gãy cổng rào vọt qua. Lyly lái xe jeep nối đuôi.

Bấy giờ từ căn nhà đầu ở dãy nhà bên trái có một tên quân phục chưa kịp chỉnh tề, chạy ra hét lên:

- Rượt theo bọn chúng! Bắn! Bắn!

Bọn lính trước cửa chạy tán loạn khi hai xe cướp tù lướt qua, nghe tiếng hét của thượng cấp mới vác súng chạy theo bắn lóc bóc vài tiếng thì xe đã đi khỏi tầm súng rồi.

Bất kể phương hướng hai xe mở hết tốc lực chạy ra đường lộ. Bấy giờ Phó Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon mới bảo Lyly giao tay lái cho ông. Ông chạy lướt qua camion và ra dấu bảo nữ ký giả Anh chạy theo. Ông giải thích với Lyly:

- Hiện giờ chúng ta không thể về căn cứ ở Nhà Bè. Tim nhà dân đưa tù nhân trốn tạm nơi đó. Sau đó phải lái hai chiếc xe này qua nẻo khác để đánh lạc hướng bọn chúng.

Lyly nói:

- Ông Phó Thủ lãnh tính vậy hay lắm!

Không nghe Harrison nói gì, Lyly ngoái đầu nhìn ra sau, thấy chàng ta ôm cánh tay, máu ướt đầm ra áo. Nàng hốt hoảng la lên:

- Trời ơi! Ông bị thương sao?

- Nhẹ thôi.

Anh chàng can đảm nói như thế cho Lyly an tâm, song nàng cũng đoán biết chàng ta đau nhiều, sắc mặt tái xanh. Nàng lột khăn rằn đội trên đầu, xé làm đôi, nhào người ra sau buộc tạm vết thương trên cánh tay Harrison. Chàng ta nhìn nàng với ánh mắt cảm kích trữ tình. Lyly trốn đôi mắt ấy.

Phía sau Lyly còn có bảy tù nhân ngồi chõng chất lên nhau, hình hài tiêu tụy như người chết, nhưng ánh mắt họ rất tinh anh, biểu lộ mừng rỡ vì được cứu.

Thình lình Lyly kêu lên:

- Ủa? Anh Bo đâu? Anh không có lên xe?

Phó Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon đáp:

- Có lẽ chú ấy lên xe kia.

Lyly lại kêu lên lần thứ hai, giọng run run:

- Trời ơi! Tuyết Anh! Tôi quên mất chị Tuyết Anh! Nguy rồi! Chị ấy bị bọn chúng bắt rồi!

Nàng nói câu sau mếu máo khóc.

Harrison tuy không hiểu tiếng Việt, song có lẽ đoán hiểu câu chuyện, nên an ủi Lyly:

- Cô chớ quá lo lắng. Khi nãy tôi đeo sau xe, lúc xe chạy qua cổng, tôi không thấy cô ấy. Chắc là cô thừa dịp bọn kia nhốn nháo đã trốn đi rồi. Dù sao chúng ta bình tĩnh chờ tin cô ấy.

Phó Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon cũng lên tiếng trấn an nàng:

- Cô đừng quá lo sợ. Tôi tin cô ấy đã trốn đi rồi.

Bề ngoài nói vậy chớ trong lòng người nói cũng đoán ra tình trạng nguy hiểm của Tuyết Anh.

Lyly cũng biết rõ điều đó, lòng dạ rối bời, mặt mày ủ rũ. Công tác này dù chưa giải cứu tất cả tù nhân, nhưng có thể gọi họ đã thành công, nhưng Lyly không thể có niềm vui.

Nước mắt nàng ứa ra, khi nghĩ tới ngày trở về trước mặt Chef số chị em đi theo nàng thiếu một người!

Trong gian nhà nằm bên bờ sông Saigon, thuộc Nhà Bè, Lyly ngồi phệt dưới ván, lưng tựa cột nhà, nét mặt âu sầu. Nay là đã hai ngày, phe Phục Quốc đi dò la tin tức của Tuyết Anh vẫn chưa ra. Cả anh chàng Phục Quốc quân mang tên Nguyễn Văn Bo cũng biệt tích luôn.

Nhà tù bí mật của Cộng sản ngoài vòng đại tỉnh Biên Hòa đã không còn bí mật nữa, sau lần phe Phục Quốc đột nhập cứu tù nhân. Giờ bọn chúng dời số tù nhân còn lại đi nơi khác.

Hôm ấy phe ta giải cứu được sáu nhà sư, năm linh mục, hai Sĩ quan cấp Tá, một nhà văn, một Giáo sư Đại học và hai người Mỹ, vị chi mười bảy người. Cả ngày hôm đó mười bảy tù nhân với Harrison, hai kỹ giả Anh, Mỹ, Lyly và phe Phục Quốc trốn tạm nhà dân bên hữu ngạn sông Đồng Nai, làng Bến Nôm. Hai chiếc xe camion và jeep được chuyển đi nơi khác để đánh lạc hướng bọn Cộng. Đến tối mọi người lên canot trở về căn cứ của Phục Quốc vùng Nhà Bè. Sở dĩ mọi người được đưa về tạm trú tại đây, vì nhà nằm trên sông, tiện lợi việc di chuyển tù nhân, những người sức khỏe còn yếu chưa đi đứng được.

Tối đêm đó Harrison và nữ kỹ giả Anh lên về khách sạn, mà bọn Cộng và phái đoàn chẳng ai hay biết trong đêm vừa qua và ngày hôm đó đã làm một việc kinh thiên động địa!

Hai tù nhân Mỹ được giải thoát vẫn còn dưỡng bệnh nơi căn cứ của phe Phục Quốc. Ngày nào Thủ lãnh Phục Quốc vùng Saigon đưa nhân viên CPQ ra biển để trở về thế giới tự do, sẽ cho họ đi cùng.

Còn tên kỹ giả Mỹ Harris, vì Harrison sợ hấn tố cáo chính quyền Cộng sản làm trở ngại chiến dịch "Phản tuyên truyền" của Thủ lãnh CPQ, nên đã yêu cầu phe Phục Quốc giữ hấn lại. Tuy hấn không bị đối xử như tù nhân, nhưng hấn vẫn bị canh